

İSYANLAR, AYAKLANMALAR VE DEVRİMLER.

-I-

1. Bir isyanın, ayaklanmanın ya da devrimin başlaması için her zaman bir "tetikleyici neden" gerektiği, herkesçe bilinen bir gerçektir.

Mark'ın polis tarafından öldürülmesi ve polis merkezi önünde düzenlenen protesto toplantısı, işte böyle bir tetikleyici nedendi. Geçmişteki tüm isyanların da kendilerine has tetikleyici nedenleri vardı.

Dolayısıyla; Manchester, Liverpool ve diğer yerlerde yaşanan isyanların —ve sonrasında gerçekleşen ya da gelecekte gerçekleşebilecek olanların— hiçbir nedeni olmadığını öne sürmek; Mark'ın öldürülmesinin bu olayların nedeni olamayacağını iddia etmek, herkesçe bilinen bu gerçeği gizleme çabasından başka bir şey değildir.

Mark'ın öldürülmesi, bu isyanların tetikleyici nedenidir!

2. Bir diğer bilinen gerçek ise şudur: Mark'ın öldürülmesi isyanların tetikleyici nedeni olsa da, olayın temelinde yatan nedenler çok daha farklıdır. Mark'ın öldürülmesi, adeta barut fıçısına atılan bir kıvılcım işlevi görmüştür.

Bu temel nedenler de zaten herkesçe bilinmektedir. Bunların ne olduğunu öğrenmek için bir Marksist-Leninist ya da Stalinist olmaya gerek yoktur. Bu gerçekler, sadece söz konusu sokaklarda yaşayan sıradan emekçi insanlar tarafından bilinmekle kalmıyor; bizzat sistemin akademisyenleri de —ABD'de, Birleşik Krallık'ta ve Avrupa'nın dört bir yanında— hükümetleri için hazırladıkları raporlarda bu nedenleri kabul etmek zorunda kalmışlardır.

"Yalancı Blair"i ve onun "suça karşı sert, suçun nedenlerine karşı da sert" olma sloganını hatırlayın; yani sadece suçla mücadele etmenin sorunu çözmeyeceğini, bu yüzden suçun kökenindeki nedenlerle de mücadele edeceğini söylüyordu...

İsyanları sadece "salt suçluluk" (adi suç) olarak nitelendirmek, temel nedenlere ilişkin bu bilindik gerçeği örtbas etme çabasından başka bir şey değildir.

-II-

1. Bayan M. Thatcher'ın iktidarı döneminde; işini kaybeden, işsiz kalan ve kıt kanaat geçinmek zorunda kalan insanların sayısı artmıştı.

İşsizlerin sayısı çoğaldı. Çok düşük ücretlerle çalışmaya zorlanan insanların sayısı arttı. Onun döneminde asgari ücret uygulaması bile yoktu. Bu koşullar altında yaşamak zorunda kalan çalışan kesim, toplam nüfusun hâlâ küçük bir

kısmını, yaklaşık %20'sini oluşturuyordu. İşte sözü edilen o “yerleşik %5”lik kesim, bu durumdan doğdu. Onlar, tam anlamıyla kıt kanaat geçiniyorlardı; kendilerine bir tür barınak ve karınlarını doyurmalarına yetecek kadar bir gelir sağlanıyordu.

Daha ne isteyebilirlerdi ki? Düzgün bir beslenme mi? Et mi? İçecek mi? İyi bir eğitim mi? Müzik mi? Filmler mi? Televizyon veya video mu? Yeni kıyafetler mi? Hediyeler, tatiller mi? Ve benzeri şeyler mi?

Başka neler neler!

Kraliyet ailesi mensuplarından bir hanımefendi bir keresinde şöyle demişti: “Okuma yazma mı öğrenmek istiyorlar? Sırada ne var, oy kullanmak mı?”

Gerçekten de sırada ne var, hanımefendi?

İsyanlar!

2. İşçi sınıfı ve onların çocukları arasında, iş bulma umudu olmayan; iş bulsalar dahi, devletin işsizlere sağladığı gelirden daha fazlasını kazanma ihtimalleri bulunmayan bir kesim var. İşte bu, kıt kanaat geçinme sınırındır. Sözü edilen o “yerleşik %5”lik kesim, bu durumdan ortaya çıkmaktadır.

Bir avuç finansal oligarka büyük zenginlikler sunan yeni dünya ekonomisi, dünyanın zengin ülkelerindeki toplumumuzun giderek büyüyen bir kesiminin, yukarıda tarif edilen duruma düşmesini gerektiriyor.

İngiltere’de bu insanların oranı günümüzde yaklaşık %25’i buluyor. Hâlâ bir azınlık durumundalar ve ülkenin dört bir yanına dağılmış haldeler.

Bahsettikleri o kökleşmiş %5’lik kesim, meselenin sadece küçük bir parçası!

Ama size tekrar soruyorum: daha ne isteyebilirler ki? Düzgün bir yemek mi? Et mi? İçecek mi? İyi bir eğitim mi? Müzik mi? Filmler mi? Televizyon ve videolar mı? Yeni kıyafetler mi? Hediyeler ve tatiller mi? iPad mi? Cep telefonları mı? Geniş bant internet mi? Bilgisayarlar mı? Uzun ve sağlıklı bir yaşam mı? Vesaire, vesaire...

Daha neler neler, saygıdeğer hanımefendiler ve beyefendiler!

İsyanlar!

3. Şu bir gerçek ki; isyanlar, işsizlerin, çok düşük ücretle çalışanların, örgütsüz olanların ve toplumun geneline dağılmış işçi sınıfı kesimlerinin bir eylem ve örgütlenme biçimidir (her ne kadar düzensiz olsa da)! İşçi sınıfının bu işsiz ve çok düşük ücretli kesiminin herhangi bir örgütlenmeye sahip olmaması ve toplum içinde dağınık halde bulunması, içinde bulundukları

durumu yansıtan şiddetli bir tepki ve örgütlenme patlaması olarak isyanların ortaya çıkmasına yol açar.

Buradan, içinde yaşadığımız mevcut topluma dair bir yasa çıkarabiliriz: İşçi sınıfının bu kesiminin içinde bulunduğu durum devam ettiği sürece, bu kesimin gerçekleştirdiği isyanlar da yaşanmaya devam edecektir.

-III-

1. Bayan M. Thatcher, “Herkesin bir Willy’si olmalı!” sözüyle meşhur olmuştu. Bahsettiği herhangi bir “Willy” (erkek ismi) değil, bizzat kendi “Willy”siydi!

Yani İçişleri Bakanı Willy Whitelaw.

“Bayan M.T.’nin Willy’si” televizyona çıkar; polislerin kullanacağı kalkanlar, coplar, kasklar ve diğer koruyucu ekipmanlar hakkında konuşurdu. Çeşitli ekipmanlar tanıtılırken o da aşağı yukarı şöyle derdi: “Konuyu inceliyoruz, hangilerini satın alacağımıza henüz karar vermedik. Hatta belki hiçbirini almayız. Britanya’da bunlara hiç ihtiyacımız olmadığına bile karar verebiliriz. Biz kıta Avrupası gibi değiliz biliyorsunuz; bizde polislik, halkın rızasına dayanır falan filan...”

Televizyondaki bu sunumların hemen ardından isyanlar patlak verdi. Tahmin edin ne oldu? Ülkenin dört bir yanındaki polisler; kalkanlar, yeni ve büyük coplar ve kasklarla donatılmıştı. Görünüşe göre “Bayan M.T.’nin pipisi”, bu şeyleri yoktan var edebilen sihirli bir pipi; zira bunlar satın alınmadı—hani, hangilerini alıp almayacağımızı, hatta alıp almamamız gerektiğini falan tartışıyorduk ya, işte öyle...

Daha doğrusu, tepedeki bu insanlar —yani zenginler, onların siyasetçileri, görevlileri ve her kılığa girmiş hizmetkârları— açıkça yalancılar. Eylemlerinin sonucunun ayaklanmalara yol açacağını kesinlikle öngörüyorlardı ve bu ayaklanmalara hazırlanıyorlardı!

Hem görünen nedenlerin hem de altta yatan kök nedenlerin gayet iyi farkındaydılar; üstelik ayaklanmalara zemin hazırlayan o kök nedenleri bizzat kendilerinin yarattıklarını da çok iyi biliyorlardı! Bir kez o kök nedenler oluştuğunda, kıvılcımı ateşleyecek görünen neden herhangi bir şey olabilir ve her an ortaya çıkabilir!

Ayaklanmalara hazırlanıyorlardı!

Bize ayaklanmalara hazırlandıklarını söylemediler, değil mi?

2. Mevcut ayaklanmalar sırasında da benzer bir hazırlık sürecinin gün yüzüne çıktığını görebilirsiniz. Bir anda polis memurlarımızın zırhlı araçlar kullanmaya başladığını gördük! Televizyonda üç tanesini gösterdiler ve daha fazlasını da talep edeceklerini söylediler. Meğerse ellerinde zaten çok daha fazlası varmış! Bunlar da nereden çıktı? İngiliz polis teşkilatı için zırhlı araçlar mı? Hani "halkın rızasına dayalı polislik" anlayışı vardı, hani o meşhur ilkeler?

Üstelik yeni koruyucu ekipmanları ve silahları, "RoboCop"u bile kıskançlıktan ağlatacak cinsten!

Açıkçası bu insanlar, İşçi Partisi döneminden bu yana izledikleri politikaların ayaklanmalara zemin hazırlayacağını ve nihayetinde ayaklanmalara yol açacağını çok iyi biliyorlardı. Muhtemelen bu seferki ayaklanmaların geçmiştekilerden daha şiddetli olabileceğini düşündüler; işte bu yüzden kendilerine bir sürü zırhlı araç ve "RoboCop" tarzı teçhizat edindiler. Üstelik bu kez, kimseye hiçbir açıklama yapma gereği bile duymadılar; yalan söyleme zahmetine dahi girmediler! Polis teşkilatımızın elinde, bu adalarda yaşayan insanlara karşı kullanılabilecek daha başka neler var, bir Allah bilir! İsterseniz İrlandalıları sorabilirsiniz; onlar bu tür şeylerin eski versiyonlarını gayet iyi bilirler, zira bu konuda epey tecrübelidirler!

3. Başka bir deyişle, iktidar sahipleri, ayaklanmalara ve kitlesel şiddete yol açacak koşulları bizzat yarattıklarını çok iyi biliyorlardı. Ayaklanmalara, yani kitlesel şiddet olaylarına hazırlanıyorlardı.

Britanya'daki tüm polis teşkilatlarını tek çatı altında birleştiren "Altın Komuta Merkezi" (Gold Command Centre) de işte bu hazırlık sürecinin bir parçası olarak kuruldu. Hem doğrudan nedenlerin hem de altta yatan nedenlerin gayet iyi farkındaydılar; üstelik ayaklanmalara yol açan o temel sebepleri bizzat kendilerinin yarattıklarını da çok iyi biliyorlardı! Altta yatan nedenler bir kez mevcut olduğunda, tetikleyici unsur her an herhangi bir şey olabilir!

Başka bir deyişle, her şaşırmış gibi göründüklerinde, her isyancıları suçladıklarında, tıpkı kusursuz işleyen bir ikiyüzlülük mekanizması gibi davranıyorlar!

4. Peki ya polis gücü üzerinde sivil ve demokratik bir denetim sağlaması beklenen o kamusal ve demokratik kurumlar ne olacak? "Bayan M.T. ve onun 'Willy'si" döneminde polis teşkilatı için satın alınan bu teçhizatlardan, zırhlı araçlardan haberleri var mıydı? Ya şu an orada gizli tutulan başka nelerden haberleri var?

Eğer haberleri vardıysa ya da hâlâ varsa, şunu söylemek zorundayız: Bu, demokratik ve kamuya açık bir işleyiş biçimi değil, değil mi? Kovuldunuz!

-IV-

1. Kraliçe Victoria döneminden beri bilinir ki; eğer halk işsiz ve ezilmişse, işsiz sayısı arttıkça alkoliklerin, uyuşturucu bağımlılarının ve suçluların sayısı da artar.

İşsiz sayısı ne zaman artsa, suç ve suçlu sayısı da onunla birlikte artar! Bu, kapitalist toplumun bir yasasıdır!

Üstelik bu, Marksist-Leninistler ya da Stalinciler tarafından keşfedilip ortaya konmuş bir yasa da değildir. Bu yasayı keşfedenler ve dile getirenler, burjuva akademisyenler ve "hayırseverler"dir! Hepsi bunu biliyor!

Ulusumuzun büyük bir kesimi, “Bayan M.T. ve onun ‘Willy’si” döneminden bu yana işsiz ve ezilmiş bir halde yaşıyor, büyüyor! Nüfusun %20-25’i. İşte, sürekli bahsettikleri o kökleşmiş %’lik kesim de buradan doğuyor!

Başka bir deyişle; işsizliği, düşük ücretleri ve kötü çalışma koşullarını yaratırken, toplumumuzun tam kalbinde suç oranının artmasına zemin hazırladıklarını gayet iyi biliyorlardı. Üstelik bunun uzun vadeli, kalıcı bir durum olacağını da farkındaydılar! Alkolizm, uyuşturucu kullanımı, suç ve suçlular... Ne yarattıklarını biliyorlardı ve toplumumuzun bu kesiminin, yapımızın kalıcı bir parçası haline geleceğinin de bilincindeydiler! Eğer toplumumuzun yöneticileri —yani zenginler ve finansal oligarklar— ile onların hayatın her alanındaki hizmetkârları (siyasetçiler, devlet memurları, polisler, askerler, akademisyenler ve gazeteciler), halkımızı ve çocuklarımızı suçluya dönüştürecek koşulları yarattıklarının farkında oldukları hâlde bu koşulları oluşturmaya devam ediyorlarsa; o hâlde kendimize şu soruyu sormamız gerekmez mi: Asıl suçlular kimlerdir?

Kardeşlerimizi suçlulara, fahişelere, alkoliklere ve uyuşturucu bağımlılarına dönüştürüp onları bu yolla ölüme sürüklemekle ve hayatlarını heba etmekle kalmıyorlar; aynı zamanda —suçla mücadele ediyormuş gibi görünseler de— bizzat suçun ortaya çıkması için gerekli koşulları yaratarak ve tüm bu suç ortamını bizzat inşa ederek, toplumdaki suçluluk olgusu üzerinden hayatlarımızı da bilinçli bir şekilde tehlikeye atıyorlar!

Tüm bunlardan yola çıkarak, günümüz kapitalist toplumunun yöneticilerinin düpedüz suçlulardan başka bir şey olmadıkları; kapitalist bir toplumu yönetmek ve sürdürmek isteyen herkesin katil birer suçlu olduğu; onlara bu konuda yardım eden herkesin de yine aynı şekilde suçlu olduğu sonucuna varmak yanlış mı olur?

2. Eğer ayaklanmalar kendiliğinden bir suç eylemine dönüşmüyorsa, iktidar sahipleri durumu “salt suç” olarak göstermek ve onu “salt suç” haline getirmek için ellerinden gelen her şeyi yaparlar.

Ayaklananların arasına sızmak, onları kışkırtmak; başvurulabilecek araçlar arasındadır! Aynı şekilde, her türlü yolu kullanarak apaçık yalanlar uydurmak ve bu yalanları her vasıtayla yaymak da yine kullandıkları yöntemlerdendir.

3. Her ayaklanma, hatta her devrim, kaçınılmaz olarak, durumdan azami ölçüde faydalanmayı amaçlayan ve bunu da gerçekleştiren suç unsurlarını beraberinde çeker. Bu her zaman böyle olmuştur ve böyle olmaya da devam edecektir. Burjuva yöneticiler ve gerici iktidar odakları, bu suç unsurlarını her zaman kendi çıkarları doğrultusunda kullanacaklardır; amaçları, ayaklanmaları ve devrimleri, kendi siyasi hedeflerine —yani kaçınılmaz olarak onların iğrenç yönetimini, daha doğrusu toplumumuz üzerindeki bu kötü idareyi devirmeye yönelik hedeflerine— ulaşmaktan saptırmaktır!

Hepimizin bildiği üzere; hükümetimiz, silahlı kuvvetlerimiz, polis teşkilatımız ve medya organlarımız (televizyon, radyo, gazeteler, internet üzerindeki sosyal ağlar ve benzeri her şey...), örneğin Mısır, Suriye ve Libya gibi bazı Arap ülkelerinde yaşanan ayaklanmalara hiçbir zaman karşı çıkmamışlardır. Hayır, aslında Libya'daki ayaklanmalara ve isyancılara hava desteği sağlıyorlar; sadece bizim ülkemiz değil, tüm NATO ve Suudi Arabistan gibi diğer Arap ülkeleri de bu ayaklanmaları teşvik ediyor; bunları birer başkaldırıya ve kendi algılarına göre birer "devrime" dönüştürmek için ellerinden geleni yapıyorlar.

Aynı durum, Sovyetler Birliği çökmeden önce ve hatta çöktükten sonra Doğu Avrupa ülkelerinde yaşanan ayaklanmalarda da geçerliydi; "Turuncu", "Mavi" ya da başka renklerle adlandırılan veya "kadife" olarak nitelendirilen tüm o ayaklanmalar... Bunların hepsi birer başkaldırıya ve "devrime" dönüştürüldü ya da seçimleri kaybeden tarafların, seçilmiş hükümetleri yeni seçimlere zorlamasıyla sonuçlandı. Amerikalı milyarder Bay Soros'un bu isyancıların masraflarını karşıladığı; ABD'nin ve bizim hükümetimizin de hem bu ayaklanmaları hem de isyancıları desteklediği bilinen bir gerçektir!

Öyleyse hükümetimiz, NATO hayranı tüm Batılı "demokratik" hükümetler ve hepimiz şu konuda hemfikir olmalıyız: Her ayaklanma kötü değildir; hatta bazı durumlarda elimizden geleni yapıp bu ayaklanmaları daha geniş çaplı başkaldırlara, zamanla da mevcut hükümetleri devirecek isyanlara dönüştürmeliyiz. Ya da en azından, daha birkaç gün önce seçim yapılmış olsa bile, bu ayaklanmaları yeni bir seçime zorlamak için kullanmalı ve kendi desteklediğimiz taraflar seçimi kazanana dek bu süreci devam ettirmeliyiz.

Başka bir deyişle mesele, her türlü ayaklanmanın kınanması değil, yalnızca hoşumuza gitmeyenlerin kınanmasıdır! Günümüzdeki finansal oligarkların hükümetleri ve hatta Birleşmiş Milletler bile bu sonuca katılacaktır. Hepsi, gerek bireysel gerekse ortaklaşa olarak, çeşitli ayaklanmalara ve başkaldırlara askeri destek organize etmektedirler.

Devirmek istediğiniz hükümete karşı yapılan ayaklanmaları destekleyin, bu ayaklanmaların birer başkaldırıya dönüşmesine yardım edin; ancak kendi hükümetinize veya desteklediğiniz diğer hükümetlere karşı yapılan ayaklanmalara ise karşı çıkın ve bunları bastırın! Günümüz kapitalist dünya düzeninin bir kuralı da budur!

Ancak buradan şu sonuç çıkar: Ayaklanmaların veya ayaklananların "suç teşkil edip etmediğine" dair yapılan tüm tartışmalar aslında anlamsızdır. Bir ayaklanmayı veya ayaklananları destekleyip desteklememe konusundaki belirleyici unsur, söz konusu ayaklanmanın amacı, ona atfedilebilecek hedefler ve bu hedeflerin "iyi" kabul edilip edilmediğidir.

Hükümetimiz, NATO, müttefikleri ve mevcut yapısıyla Birleşmiş Milletler; çeşitli ülkelerde ayaklanmalar organize ederek, bunları başkaldırlara dönüştürerek; ayrıca bu ayaklanmalara ve isyancılara finansal, diplomatik,

propaganda odaklı ve askeri destek sağlayarak —elbette yerel casuslarının ve işbirlikçilerinin de yardımıyla— doğru olanı yaptıklarını düşünüyorlar!

Bana göre ise hükümetimizin, NATO'nun, BM'nin ve diğerlerinin tüm bu eylemleri düpedüz suç teşkil etmektedir. Bu eylemler, bizzat teşvik edip destekledikleri askeri faaliyetler sırasında kitlesel katliamlara yol açmakta; olay sonrasında ise kıtlığa, açlığa ve sağlık sorunlarına sebebiyet vermektedir. -VI-

Daha önce şuna değinmiştik: Ayaklanmalar; işsizlerin, çok düşük ücretle çalışanların, işçi sınıfının örgütsüz ve geniş bir alana dağılmış kesimlerinin bir eylem ve (ne kadar düzensiz olursa olsun) bir örgütlenme biçimidir! İşçi sınıfının işsiz ve çok düşük ücret alan kesiminin herhangi bir örgütlülüğe sahip olmaması ve toplum içinde dağınık halde bulunması, onların içinde bulundukları durumu yansıtan şiddetli bir tepki ve örgütlenme patlaması olarak ayaklanmaları doğurur.

Buradan, içinde yaşadığımız bugünkü topluma dair bir yasa çıkarabiliriz: İşçi sınıfının bu kesiminin içinde bulunduğu durum devam ettiği sürece, bu kesimin gerçekleştirdiği ayaklanmalar da sürecektir.

Peki, bu durum komünist hareket için, ülkemizin demokratları için; halkımızı, gençlerimizi ve ulusumuzu sevenler için ne anlama gelir?

Mevcut kapitalist sistemi ve mali oligarşinin egemenliğini devirmeyi hedefleyen, demokratik nitelikte siyasi bir amaç kazandırabilmek için bu ayaklanmaları desteklemeli ve ayaklananlara mı katılmalıyız?

Bunu yapabilecek, bu sonuca ulaşabilecek yegâne güç; işçi sınıfının örgütlü kesimi, sendikalı kesimi ve işçileri, ulusu savunan; mali oligarşiye karşı duran ve onun egemenliğine son vermeyi amaçlayan bir partinin önderliğindeki sendikalaradır.

Sendikaların ve böylesi bir partinin görevi; işçi sınıfının işsiz, düşük ücretli ve dağınık kesimlerini örgütlemek ve onlara sınıf bilinci kazandırmaktır. Bu, siyasi bir hedefi; yani finansal oligarkların egemenliğini yıkıp yerine işçi sınıfının egemenliğini getirme hedefini beraberinde getirir.

Eğer bu başarılırsa, işçi sınıfının bu kesimi için bir mücadele aracı olan ayaklanmalar, günümüzde olduğu gibi ellerindeki tek seçenek olmaktan çıkacak ve muhtemelen en iyi yöntem de olmayacaktır. Dolayısıyla, büyük ihtimalle bu yöneme başvurulmayacaktır!

Seçimler; mevcut hükümetleri erken seçime zorlamak; sınıfın örgütlü, istihdam edilen ve işsiz kesimlerinin seçimleri kazanmak için harekete geçmesi; finansal oligarşiyi devirecek gerçek temsilcilerini seçmeleri; kısacası tüm bunları başarmak için seçimler ve genel grevler ön plana çıkacaktır. Göreceğiz ki, egemen sınıf, bizzat hükümet ve polis, saflarımızda

ayaklanmalar kışkırtmak için ellerinden geleni yapacak; biz ise bu tür ayaklanmaların yaşanmaması için direneceğiz.

Dikkatimizi kendimizi örgütlemeye, kapsamlı bir program oluşturmaya ve ulusun öncü gücü olarak, sanayilerde yoğunlaşmış, istihdam edilen kesimi örgütlemeye vermeliyiz. Bu öncü güce ihtiyacımız var; onsuz hiçbir şey başaramayız. Sınıfın örgütlü kesiminin görevi —ki bu zaten onların görevidir— sınıfın örgütsüz, işsiz, çok düşük ücretli ve dağınık kesimlerini örgütlemek ve onlara sınıf bilinci aşılaktır. Onların, bu ülkedeki asıl gücün kendileri olduklarını hissetmelerini ve kavramalarını sağlamalıyız; zira onlar, onurlu ve şanlı Britanya işçi sınıfının bir parçasıdır. Tek yapmaları gereken, finansal oligarşiyi ve onun tüm onursuz, değersiz hizmetkârlarını devirmek için birleşmektir. Üstelik bu, demokratik yollarla ve seçimler aracılığıyla gerçekleştirilebilir. İşte yapmamız gereken ve tüm dikkatimizi yoğunlaştırmamız gereken şey budur. Bahsettiğimiz zaferi elde edemediğimiz sürece, işçi sınıfının bir kesiminin ayaklanmaları kaçınılmaz olacaktır; zira bolluk ortamında dahi finans oligarşisinin egemenliği, sürekli büyüyen bir işsizler ve aşırı yoksullar kitlesi yaratacaktır. Sınıfımızın bu kesimi, ABD'de çok daha kötü bir durumdadır. Finans oligarşisinin dünya üzerindeki hegemonyasını yıkamadığımız müddetçe, Afrika, Asya ve Latin Amerika'da kıtlıklar yaşanmaya devam edecektir. Her yıl 50 milyon insanın boş yere ölmesini izlemekten başka ne yapıyoruz? Bu bizim utancımızdır!

Ayaklanmalar patlak verdiğinde, siyasi hedeflerimizi bu süreçlere taşımak ve bunları işsizleri örgütlemek için kullanmak adına elimizden geleni yapmalıyız. Ancak bu durumun bizi asıl hedefimizden saptırmasına izin vermemeliyiz. Mevcut koşullarda bu ayaklanmalar bir devrime dönüşmeyecektir; bunun iki nedeni vardır: Birincisi, hareketimizin iktidara, devrime veya seçim zaferine ulaşmasını sağlayacak örgütlü bir liderliği yoktur. İkincisi ise, sınıfın bu kesiminden çok daha büyük bir bölümü küçük burjuva koşullarında yaşamaktadır ve doğal olarak bu ayaklanmalara katılmayacaklardır; onlar olmadan da ayaklanmalar başarıya ulaşamaz, bir başkaldırıya ya da devrime dönüşmez.

Uzun vadede önemli olan, anlık olarak elde edilmiş gibi görünen kazanımlar değildir. Asıl önemli olan, toplumumuzda bu tür koşulların yaratılmasına son verecek en hızlı yolu bulmaktır. Bunu ancak halk demokrasisi iktidarını kurarak başarabiliriz. İşçilerin, komünistlerin ve bu adalardaki demokratların iktidarı ele geçirmesine odaklanmalıyız!

İleriye giden yol, açıkça doğrudan demokrasiden ve doğrudan demokrasiyi tesis etmek için mücadele etmekten geçer. Doğrudan demokrasiyi gerçekleştirmek adına, toplumun dürüst ve erdemli olan tüm kesimlerini örgütlemeliyiz.